

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.
Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ**.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματὸσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ βασίλισσα τοῦ αἰῶνος. — Τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Αἱ Σπαρτιά-
τιδες καὶ αἱ Ἀθηναῖαι Ε'. — Οἱ ἅγιοι χοροί. — Αἱ Ἀγγλίδες εἰς τὰς
τελευταίας ἐκλογὰς (ὑπὸ δος Ὀλγας Κούζη). — Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ
Μάϊας). — Ἀναγνώσματα. — Συνταναί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἡ ἀποθέσις
τῆς δόξης Michelet (κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΑἰῶΝΟΣ

Ἀπέθανεν ἡ βασίλισσα τοῦ λήξαντος αἰῶνος. Διεγράφη
ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς Ἐκείνη, ἡ ὁποία δὲν εἶχε πλέον νὰ
δώσῃ τίποτε εἰς τὸν νέον ἄρχοντα τοῦ χρόνου, τὸν ὅποιον
ἐχαιρετήσαμεν προχθές. Ἐκλείσει τὸ βιβλίον τῆς μετὰ τὸ βι-
βλίον ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τόσας ὥραιας καὶ χρυσαῆς σελίδας
κατέλαβε τὸ ὄνομά της. Ἡ ἀνάμνησίς της μένει ἐν σύμβο-
λον γυναικεῖας ἐπιλέκτου δυνάμεως καὶ ὑπεροχῆς. Μένει
ἀκόμη ἡ ἀνάμνησίς της μία ὑπερτάτη ἀπόδειξις τῆς δυνάμεως
τῆς ἀνεπτυγμένης γυναικὸς τοῦ νὰ ἐπαρκῆ καὶ εἰς τὸν οἶκον
ὡς μήτηρ, σύζυγος καὶ οἰκοδέσποινα καὶ εἰς τὴν πολιτείαν
ὡς λειτουργὸς ὑπερτάτη αὐτῆς. Ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς τελείας
γυναικὸς τοῦ λήξαντος αἰῶνος, ἡ ὁποία καὶ οἶκος ἐπὶ στε-
ρεῶν θεμελίων ἰδρύει καὶ πατρίδας ἀναδεικνύει μεγάλας καὶ
σεβαστάς.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Δὲν θὰ ἐπεμέναμεν τόσον εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τοῦ
Γυναικεῖου Ζητήματος, ἐὰν αὕτη δὲν ἀπετέλει τὰς ἀσφα-
λεῖς βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ Νέα Γυνὴ τῆς ἐποχῆς μας
στηρίζει τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀναγεννήσεώς της καὶ τῆς δι'
αὐτῆς ἀναγεννήσεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐπειδὴ δὲ ἐπεκράτησε νὰ ἐξετάζεται πάντοτε καὶ ἐπὶ
πάντων τί ἔκαμναν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἐπειδὴ τὰ ὑπ' αὐ-
τῶν θεσπισθέντα θεωροῦνται τὰ μόνον συντελεστικά διὰ τὴν
πρόσδόν μας, ἐπειδὴ τὸ τί ἔκαμναν οἱ πατέρες καὶ τὸ τί ἔ-
καμναν οἱ πρόγονοί μας θεωρεῖται ὡς σύμβολον πίστεως τῶν
μεταγενεστέρων, δι' αὐτὸ μᾶς ἐξέπληξεν ἡ συντομία τοῦ κ.
Μάτση, ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ γυναικεῖου ζητήματος
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Δύο μεγάλοι λαοί, δύο λαοὶ ἐπικρατέστεροι ὄλων τῶν
ἄλλων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους παρίστανται ἀντιμέτω-
ποι καὶ ἀντίζηλοι ἀλλήλων, ἀποτελοῦν ὅμως καὶ τὴν δόξαν
τὴν ἀναφαίρετον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Οἱ Σπαρτιάται
καὶ οἱ Ἀθηναῖοι κρατοῦν τὰ σκήπτρα τῆς ὑπεροχῆς, περὶ
αὐτοῦ δὲ αἱ λοιπαὶ μικραὶ δημοκρατίαι τῆς Ἑλλάδος εἶναι
ὡς δευτέρας τάξεως ἀστέρες εἰς τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα τῶν
χρόνων ἐκείνων.

Τὴν προιοῦσαν ἐξέλιξιν τῶν δύο τούτων λαῶν, ἐὰν παρα-
κολουθήσωμεν, θὰ ἀνεύρωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀμεσον τῆς γυ-
ναικὸς ἐπίδρασιν, εὐεργετικὴν μὲν, ἐφ' ὅσον αἱ γυναῖκες συμ-
βαδίζουσι μετὰ τοὺς ἀνδρας ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν
πολιτικὴν μὀρφωσιν, καταστρεπτικὴν δὲ ὅταν αἱ γυναῖκες
ὑστεροῦν τῶν ἀνδρῶν καὶ ἀμόρφωτοι, ἀμαθεῖς, μικρολόγοι
γίνονται οἱ παράγοντες τῆς οἰκογενειακῆς καὶ πολιτικῆς κα-
ταστάσεως.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἱστορικῆς ὕπως δήποτε περιό-
δου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐν μέγα γεγονὸς συνταράσσει
τὴν μικρὰν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης. Ὀλόκληρος ἡ Ἑλλὰς
ἐξοπλίζεται καὶ ὅ,τι ἐπίλεκτον ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν αἱ μι-
κρὰ καὶ μεγάλα ἡγεμονίαι τῶν χρόνων ἐκείνων ἀκολουθεῖ
τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης εἰς τὸν διασημότερον τῶν χρόνων
ἐκείνων πόλεμον, τὸν ὅποιον τόσον τελείως περιέγραψεν ὁ
Ὅμηρος.

Ἡ βασίλισσα τῆς Σπάρτης προδίδει ὄχι μόνον τὴν συζυγικὴν πίστιν, ἀλλὰ καὶ τὸ στέμμα τὸ ὁποῖον τὸ ἔθνος ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἡ πρὸς τὴν Σπάρτην ὕβρις ἀνανακλᾷ ἐπὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ ὅλου, οἱ τότε λαοὶ συνταράσσονται καὶ δεκαετῆς πόλεμος, τοῦ ὁποῦ ἡ ἔκβασις τόσον ἐστοίχισεν αἶμα καὶ τόσας ἐπροξένησε συμφορὰς, ἀποδεκατίζει τὰς τάξεις τῶν ἡρώων καὶ σπείρει τὸ πένθος εἰς πᾶσαν γωνίαν τῶν τότε ἑλληνικῶν χωρῶν.

Ἡ ὠραία Ἐλένη κόρη τῶν σκανδαλωδῶν ἐρώτων τῆς Λήδας καὶ σκανδαλώδης ἡρώϊς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὑποτυποῖ τὴν γυναῖκα τῆς Σπάρτης τῶν χρόνων ἐκείνων. Αὕτη κάμνει εἰς μέγαλον ὄτι θὰ ἔκαμναν εἰς μικρὸν κύκλον αἱ ἄσχημοι γυναῖκες τῆς πατρίδος τῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ὑπελείποντο ἀναντιρρήτως τῶν βασιλισσῶν τῶν. Ὅ,τι δὲ οἱ σύζυγοι τῶν χρόνων ἐκείνων ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τὰς ἀπιστίας τῶν γυναικῶν, ὅτι τὰ ἦθη τῶν πᾶν ἄλλο ἦσαν ἢ ἀύστηρὰ ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Μενελάου ὅπως πάρη ὀπίσω τὴν γυναῖκά του, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνεκτικότητά τοῦ πατρὸς τῆς Τυνδάρου, ὁ ὁποῖος ἀσυζητήτῃ ἀπεδέχεται ὡς θεῖους ἔρωτας τῆς γυναικὸς του τὰς ἐξωγαμίας τῆς, τῶν ὁποίων καρπὸς ὑπῆρξεν ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Κλυταίμνηστρα καὶ ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης.

Ἡ γυνὴ λοιπὸν τῶν χρόνων ἐκείνων ἦτον ὀλίγον ἢ κούκλα τῶν ἡμερῶν μας, ἡ προωρισμένη νὰ βασιλεύῃ μὲ τὸ κάλλος καὶ τὰ θέλητρά τῆς καὶ νὰ γεμίξῃ τὸν κόσμον μὲ τὰ σκάνδαλα τῆς ἐλαφρότητος καὶ τῶν ἐρώτων τῆς. Ἡ Ἐλένη δὲν ἔχει κἄν ὡς δικαιολογίαν τῆς ἕνα ἀληθῆ καὶ ἰσχυρὸν ἔρωτα. Ἀλλάσσει ἀνδρικήν ἀγάλην μεθ' ὅσης εὐκολίας ἀλλάσσει καὶ ὑποκάμισα. Ὁ γάμος τῆς μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πάριδος Διόφορον, εὐθὺς μετὰ τὸν φόνον τούτου ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς πρὸς τὸν ὠραῖον πρίγκηπα τῆς Τροίας κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ ἰσχυρὸς. Ἡ εὐκολία δὲ μεθ' ἧς παραδίδει διὰ προδοσίας καὶ τοῦτον εἰς τοὺς νικητὰς Ἑλλήνας καὶ ἀκολουθεῖ ἔπειτα τὸν σύζυγον τῆς Μενελάου διδὲν πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς ἀστασίας καὶ ματαιότητός τῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν θυσιάζει καὶ τὸ στέμμα καὶ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος τῆς, τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη περίοδος τῆς Σπάρτης, τὴν ὁποῖαν συμβολίζει ἐν ὄνομα γυναικὸς καὶ ἐξαγνίζει εἰς πόλεμος, προκληθεῖς ἀπὸ τὴν ἰδίαν γυναῖκα. Ἀλλὰ τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα. Ὁ μέγας νομοθέτης τῆς ἀναγεννηθείσης καὶ δοξασθείσης βραδύτερον Σπάρτης διαβλέπει εἰς τὴν γυναῖκα τὸν ἀπαρκίτητον παράγοντα τῆς ἐθνικῆς ἰσχύος. Ἀλλ' εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἰσχυράν, εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀντιλαμβανομένην τῶν πρὸς τὴν πατρίδα καθηκόντων τῆς, εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἐν πᾶσιν ἴσην καὶ εἰς πάντα σύντροφον καὶ συνεργάτην τοῦ ἀνδρός. Διὰ τοῦτο οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἀφομοιώνουν ἐντελῶς τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα. Ὅπως ἐκείνου τὸ σῶμα ἀσκεῖται εἰς τὸν ἀθλητισμὸν, ὅπως δι' ἐκείνον ἡ πατρίς εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα τῆς ὑπάρξεως, ὅπως ἐκεῖνος τιμᾶται διὰ τὰς νίκας καὶ τοὺς θριάμβους του, ἀπαράλλακτα τιμᾶται καὶ ἡ γυνή.

Ἐἶνε βεβαίως συγκινητικὸν τὸ θέαμα τοῦ νικητοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς στεφανώνει καὶ ὁποῖος κατὰ τὸν νόμον

ὀφείλει ἀμέσως νὰ θέσῃ τὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς μητρὸς ἢ τῆς γυναικὸς του ἢ ἐλλείψει τούτων τῆς πλησιέστερας συγγενοῦς του, λέγων «*λάβε τον εἰς σὲ ἀθήκει, διότι εἰς σὲ τὸν ὀφείλω*».

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλον τὸν ἀθλητισμὸν τῶν αἰ γυναικῆς τῆς Σπάρτης δὲν ἐλάμβαναν ποτε μέρος εἰς τὸν πόλεμον. Ἦσαν μόνον αἱ δημιουργοὶ καὶ αἱ ἐμπνεύστριαι τῶν ἡρωικῶν πράξεων τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν υἱῶν των. Ἐκρίναν τὰς νίκας καὶ ἔκριναν τὰς πράξεις τῶν ἀγωνιζομένων καὶ ὕψωσαν αὐταὶ μόναι μεταξὺ τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου ὅλου τὸ ἰδανικὸν τῆς πατρίδος ὑπεράνω τοῦ μεγάλου ἰδανικοῦ καὶ τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Πλοῦτος, τιμὴ, κόσμος, καύχημα καὶ σεμνωμά των ἦτο ἡ πατρίς. Δι' αὐτὴν ὑπεβάλλοντο εἰς τὰς πλέον ἐπιμύχους καὶ ὀδυνηρὰς σκληραγωγίας, δι' αὐτὴν ἠγάπων, δι' αὐτὴν ἐτεκνοποιοῦν, δι' αὐτὴν ἔδιδαν τὴν ζωὴν τῶν τέκνων των, δι' αὐτὴν ἀπέθνησκον.

Ἡ γηραιά βασίλισσα τῆς Σπάρτης, ἡ ὁποία θέτει τὸν πρῶτον λίθον τοῦ ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἐντειχισμοῦ τοῦ υἱοῦ τῆς, τοῦ προδώσαντος τὴν πατρίδα του, εἶναι τὸ μέγα σύμβολον τῆς ἐνδόξου ταύτης περιόδου τῆς Σπάρτης.

Ἡ μήτηρ ἡ ἀψηφίσασα τὴν ὀργὴν τῆς θεᾶς, εἰς τὸν ναὸν τῆς ὁποίας ὁ ἔνοχος υἱὸς κατέφυγε, ἐκείτης προσωποποιεῖ εἰς τὴν σιωπηλὴν ἐκείνην πράξιν τῆς τὸ μεγαλεῖον τοῦ χαρακτῆρος, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐξιχθῇ ἡ γυνή, ἡ ἔχουσα συνειδήσιν τῶν πρὸς ἑαυτὴν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους καθηκόντων τῆς. Ἡ μεγάλη αὕτη βασίλισσα ἐξαγνίζει κάθε Λήδαν καὶ κάθε Ἐλένην τοῦ παρελθόντος. Αὕτη καὶ μετ' αὐτῆς ὅλαι αἱ ἐπιφανεῖς γυναῖκες τῆς Σπάρτης κατέστησαν τὸ ὄνομα Σπαρτιατῆς μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας δόξας τοῦ γυναικείου φύλου.

Αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων

Ἄς ὑπὲρξουν ὅσον θέλουσιν οἱ σοφοὶ Ἀθηναῖοι τῶν χρόνων ἐκείνων τὰς γυναῖκας τῆς Σπάρτης. Οἱ ἄνδρες τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἔγιναν πάντοτε εἰς μὲν τοὺς μετὰ τῶν ξένων πολέμους οἱ ἰσχυρότεροι σύμμαχοι, εἰς δὲ τοὺς ἐσωτερικοὺς οἱ κύριοι καὶ κατακτηταὶ τῶν πολεμίων των, μὴ ἐξακιουμένων ἀκόμη καὶ αὐτῶν τῶν ὑπερηφάνων Ἀθηναίων.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς μεγαλειτέρας δόξας των εἰς ποῖον τὰς ὀρεῖλουν, ἂν μὴ εἰς τὰς γυναῖκας; Ὅχι βεβαίως τὰς ἰδικὰς των, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀμαθεῖς καὶ μάταιαι καὶ μικρολόγοι τόσον, ὥστε μόνον περὶ τὰ ψιμύθια καὶ τὰ κροκωτὰ καὶ βυσσινὰ φορέματα καὶ τὰς βοστρυχώσεις τῆς κόμης των νὰ ἐξοδεύουν τὸν καιρὸν των. Ὅχι εἰς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, τὰ ὁποῖα ἐκληροδοτοῦν μὲ τὰ ἐπιπλα καὶ σκεῦη τοῦ οἴκου εἰς τοὺς στενοὺς συγγενεῖς των καὶ μὲ τὰ ὁποῖα οὐδεμία ὑπῆρχε συγγενεῖς πνευμάτων καὶ αἰσθημάτων, οὐδεμία ἦτο δυνατόν νὰ ἀναπτυχθῇ ἀληθῆς συμπάθεια καὶ στοργή.

Ἄλλ' εἰς τὰς ξένας γυναῖκας, μετὰ τῶν ὁποίων τὸν τελειότερον τύπον μᾶς δίδει ἡ Ἀσπασία, ἡ μεγαλοφυῆς αὕτη γυνή, εἰς ἣν ὀφείλεται ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῶν Ἀθηναίων, ὁ αἰὼν τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Κάλλους, ὁ αἰὼν ὅλων τῶν αἰσθητικῶν μεγαλείων καὶ ὅλων τῶν μεγαλοφυῶν ἐκλάμψεων, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ εἰκοσι τῶρα αἰῶνας καταυγάζουν σύμπασαν τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα.

Καὶ ἄρα γε θὰ ὑπῆρχε Παρθενών, ἡ μόνη σχεδὸν περιωθεῖσα ζωντανὴ δόξα μας καὶ θὰ ὑπῆρχε Φειδίκας καὶ Ἰκτίνος καὶ Πραξιτέλης καὶ θὰ ὑπῆρχεν ὅ,τι ἐδόξασε καὶ ὅ,τι ἐτίμησεν ὄχι τὴν Ἑλλάδα μόνον, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην, ἐὰν ἔλειπαν αἱ σοφαὶ ἐκεῖναι γυναῖκες, αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐκεῖναι διάνοιαι, εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα τῶν Ἀθηναίων διεπλάσθη ἐπιτήδειον εἰς τὴν ἀντιληψιν τοῦ καλοῦ καὶ τὸ τρχυὸ τοῦ χαρακτῆρος των ἐδαμάσθη καὶ ἡ ψυχὴ των ἔγινε τρυφερὰ καὶ τὰ αἰσθηματὰ των ἐξηγυενίσθησαν, ὥστε μόνον τὸ καλὸν νὰ ζητοῦν, καὶ μόνον τὸ ἰδεῶδες τοῦ καλοῦ νὰ ἐπιδιώκουν καὶ εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὰς τέχνας καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν;

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα, τὰ ξηρὰ, ξηρὰ ἀναφερόμενα, χωρὶς ὀνόματα καὶ χωρὶς πράξεις καὶ χωρὶς σελίδας ἀληθῶς χρυσᾶς, τὰς ὁποίας εἰς μίαν τόσον γενικὴν ἐπισκόπησιν ἀδυνατεῖ τις νὰ ἀναφέρῃ, ἐνομίσαμεν καθήκον νὰ προσθέσωμεν ἡμεῖς, διὰ νὰ διασκεδασθῇ τοῦλάχιστον καὶ ἡ μωρὰ ἰδέα ὅτι ὁ γυναικωνίτης ὑπῆρξε σοφὸν ἐπιπόνημα τῶν προγόνων μας καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Ὁ γυναικωνίτης καὶ ἡ εἰς αὐτὸν βασιλεύσασα ἀμαθία ὑπῆρξε τὸ σινικὸν τεῖχος, τὸ ὁποῖον ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τοῦ γάμου μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν γυναῖκά του. Τίποτε κοινόν, οὔτε σκέψεις, οὔτε αἰσθηματὰ, οὔτε κἄν συμφέροντα μετὰ τῶν ἐλευθέρων καὶ σοφοῦ πολίτου καὶ τῆς δούλης καὶ ἀμαθοῦς γυναικός. Ἡ κοίτη μόνον ὑπῆρξε κοινὴ, ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς τεκνοποιίας, καὶ ἡ κοίτη ἠρημοῦτο, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ σκοπὸς οὗτος ἐπραγματοποιεῖτο.

Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἱκανοποιοῦν τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀθηναίου, ἔζησαν πάντοτε μακρὰν τοῦ γυναικωνίτου, ἔζησαν ἐλευθερί, ἰέρειαι τῆς ἀγάπης καὶ ἰέρειαι τοῦ καλοῦ καὶ τῆς προόδου, καὶ ἰέρειαι τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων. Οἱ ἀδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ των, τὸ ἔργον των ὑπῆρξε μέγα καὶ ὑπῆρξεν εὐλογημένον καὶ ἀθάνατον.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΧΟΡΟΙ

Χορεύει ἡ νεότης ὅταν χαίρη, χορεύουν οἱ ἄγγελοι ὅταν ὕμνοῦν τὸν πλάστην των, χορεύουν τὰ παιδιὰ διὰ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, χορεύουν τὰ ἀπειρώς μικρὰ καὶ τὰ ἀπειρώς μεγάλα, ὅταν αἱ αὔραι ἐκπέουν εἰς τὰ φυλλώματα τῶν δασῶν καὶ οἱ Ζέφυροι παίζουν εἰς τὰς ἐπιφανείας τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν θαλασσῶν.

Ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία, ἡ νεότης, ἡ ζωὴ δὲν ψάλλεται μόνον μὲ τὰς μελωδίας καὶ μὲ τὰς ἀρμονίας τῶν ἤχων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν χορὸν. Ὁ χορὸς εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ὁ χορὸς δίδει ζωὴν.

Κατὰ τὸν τελευταῖον αὐτὸν αἰῶνα, κατὰ τὸν ὁποῖον εἰς τὰς ἄλλας ἀπολαύσεις τῆς ψυχῆς, προσετέθη καὶ ἡ μεγάλη ἠδονὴ τῆς φιλανθρωπίας, ὁ χορὸς ἀδελφώθη ὀλίγον καὶ μὲ αὐτήν. Ὁ χορὸς ἀπὸ τότε ἀπέκτησε νέα θέληττα καὶ νέους τίτλους εὐγενείας καὶ τιμῆς. Ὁ χορὸς ἀπὸ τότε μετέχει μιᾶς μυστηριώδους γοητείας καὶ δίδει ὄχι μόνον εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν πτερά.

Οἱ χοροὶ τῆς φιλανθρωπίας μετουσιώνονται καὶ μετουσιώνουν τοὺς χορευτὰς. Καὶ αἱ αἰθουσαι μὲ τὰ πλημμυρίζοντα φῶτα καὶ μὲ τὰς ἀνταυγείας τῶν κρυστάλλων καὶ μὲ τὰ ἀρώματα τῶν ἀνθέων μεταβάλλονται εἰς βωμοὺς θεῖους, εἰς τοὺς ὁποῖους ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ὁ οἶκτος καὶ ὁ ἔλεος τελοῦν ἐν μέγα μυστήριον ἀγιότητος.

Αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς χοροὺς τῆς φιλανθρωπίας δὲν ἔχουν μόνον τὸ κάλλος τῶν ὠραίων κινήσεων καὶ τῶν ὠραίων γραμμῶν καὶ τῶν ὠραίων καὶ πολυτίμων κοσμημάτων καὶ τῆς γυμνότητος τῶν ἀλαβαστρίνων τραχήλων καὶ τῆς ἀρμονικῆς ποιήσεως τῶν ὠραίων τριχάπτων καὶ τῶν ὀλομετάξων ἐνδυμασιῶν. Αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς χοροὺς αὐτοὺς ἀποπνεύουν μίαν ἰδιαιτέραν ἀγνότητα ἰερειῶν τῆς φιλανθρωπίας.

Γίνονται ὠραῖαι ὄχι πλέον δι' ἱκανοποίησιν τοῦ ἐγὼ των καὶ διὰ ματαιὰν ἀπόλαυσιν τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ διὰ μίαν μεγάλην ἱκανοποίησιν τῆς ψυχῆς. Οἱ στολισμοὶ των δι' αὐτὸ φαίνονται νὰ ἔχουν δανεισθῇ τὰς ἀνταυγείας τῶν χρυσῶν ἀμφίων τῶν ἱερέων τῶν θρησκείων, καὶ τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα στολίζουν τὴν κόμην των ἀποπνεύουν τὰ μύρα λιβανωτοῦ λατρείας καὶ ἀγάπης ὑπερκοσμίου. Οἱ μουσικοὶ ἤχοι, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν τοὺς χοροὺς τῆς φιλανθρωπίας ὁμοιάζουν ὀλίγον πρὸς αἶνους καὶ ὀλίγον ἀκόμη πρὸς μυστηριώδεις ὕμνους ἀγνώστων εἰς ἄλλας ἐποχὰς θρησκείων.

Καὶ εἰς τοὺς στροβιλισμοὺς τοῦ Στράους καὶ εἰς τὰς θερμὰς φλόγας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ εἰς τὰ ζωηρὰ ἀναπαλλόμενα στήθη τῶν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν, καὶ εἰς τὸν ἠδονικὸν ἐκμηδενισμὸν τοῦ χοροῦ φαίνεται νὰ βασιλεύῃ καὶ νὰ προτοστατῇ ὄχι πλέον ὁ ἔρωσ τῆς σαρκὸς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ φύλου πρὸς τὸ φύλον, ἀλλ' ὁ ἰδανικὸς ὁ ἔρωσ τοῦ ἀνθρώπου ἀδελφωμένος πρὸς τὴν μεγάλην ἰδέαν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Τῆς μεγάλης αὐτῆς ἰδέας τοὺς μύστας θὰ φιλοξενήσῃ ἡ κ. Ἀλεξάνδρα Παπούδωφ μίαν ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρας ἰερείας τῆς φιλανθρωπίας εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει ὅλον τὸν πλοῦτον καὶ ὅλον τὸ ἤρημον μεγαλεῖον τῶν ἐστιῶν, εἰς ἃς κυοφορεῖται ἡ ἀγάπη καὶ εὐλογεῖται ἡ εὐποιία.

ΑΙ ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Ἡ δρᾶσις τῶν γυναικῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Ἀγγλίᾳ διεξαχθείσας βουλευτικὰς ἐκλογὰς ὑπῆρξεν εἴπερ ποτὲ εὐρεῖα καὶ ἀποτελεσματικὴ, πολλὰ δὲ ἀξιοσημείωτα γεγονότα ἔλαβον χώραν κατ' αὐτάς. Οὕτως ἐν North West Wilts, ἡ Lady Dichson Poynder ἀπηύθυνε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς, λέγουσα ὅτι ὁ σύζυγός τῆς, Sir John Dichson Poynder, εὐρίσκετο καθ' ὄδον ἐπιστρέφων κατόπιν ἀπουσίας ἑπτὰ μηνῶν καθ' οὓς ἐμάχετο ὑπὲρ τῆς πατρίδος του καὶ τῆς βασιλείσης. Ὁ μέγας του πατριωτισμὸς καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὀλόκληρος ἡ Ἀγγλία ἔμενε ἀναυδος πρὸ τῆς τραγικῆς τροπῆς ἣν ἐλάμβανεν ὁ πόλεμος ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ, τὸν ὤθησαν μετὰ πολλῶν ἄλλων κατοίκων τοῦ Willshire νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπικρατήσεως τῶν Ἀγγλικῶν δικαιωμάτων ἀγῶνα. Εἶχεν ἐγκαταλείψει ἅπαντα τὰ συμφέροντά του καὶ μεγίστας κακουχίας ὑπέστη. Ἐτόλμα λοιπὸν ἡ σύζυγός του νὰ ζητήσῃ ὅπως τὸν ὑποστη-

ρίξωσι τόσον εκθύμως κατά την απουσίαν του όσον κατά τας εκλογάς του 1892 και 1895, ότε ήτο παρών ο ίδιος. Ός σκοπόν είχε πάντοτε την εξυπηρέτησιν των συμφερόντων των εκλογέων του, τίποτε δέν τής είχε φανή τόσον δύσκολον ή τόσον μηδαμινόν όστε να μη μεταχειρισθῆ άπασαν την έπιτροπήν του όπως συντελεσθῆ, έν πράττουσα αυτό ησθάνετο ότι θά έφάνετο χρήσιμος εις τινα εκ τής κοινότητος δι' ήν ειργάζετο και ήν ήγάπα. Ο Sir John έντός όλίγου θά ήδύνατο να λάβη τόν λόγον μόνος του, έν τῷ μεταξύ δέ αύτη επανεπαύετο επί τῷ νομιμόφρον των εκλογέων.

Εις τῷ του Westmoreland διαμέρισμα του Kendal ή κ. Bagot, σύζυγος του συνταγματάρχου Bagot, βουλευτου, έξεδωκεν εκλογικην προσοχίαν, υπογεγραμμένην δια του ιδίου αυτής όνόματος Dona Bagot. Πολλοί άλλαι κυρίαι έλαβον τόν λόγον εις συλλαλητήρια, υποστηρίζουσαι τους άπόντας συζύγους των.

Η Primrose League Gazette λέγει :

Κατά την διάρκειαν των τελευταίων εκλογών τα μέλη του Μεγάλου Συμβουλίου των Κυριών ειργάσθησαν θαυμασίως υπό την διεύθυνσιν τής χήρας Lady Westbury επιτίμου γραμματέως κατώρθωσα να συγκεντρώσωσιν εκλογείς από είκοσιν επτά δήμους, διεσπαρμένους καθ' όλην την χώραν από τῷ Devon και Cornwall μέχρι του βορρά τής Σκωτίας. Τῷ Κεντρικόν Συντηρητικόν Γραφεϊον εξέφρασε την εύγνωμοσύνην του δια την βοήθειαν αυτήν των κυριών.

Η «Womens Liberal Iederation Lummary of News» δημοσιεύει μακροσκελή κατάλογον των Φιλελευθέρων κυριών, αίτινες ειργάσθησαν είτε όμιλοῦσαι, είτε ψηφοθηροῦσαι καθ' όλην την χώραν. Έξ άλλου, πολλοί υποψήφιοι άμφοτέρων των μεριδίων έχουν εκφρασθῆ λίαν κολακευτικῶς περι τής βοήθειάς ήν έλαβον από τας κυρίας. Εις την «Lentlewoman» όφείλεται ή εύτυχής ιδέα του να έρωτηθῶσι πολλοί εκ των νεωστὶ εκλεγέντων βουλευτῶν πάσης πολιτικῆς άποχρώσεως κατά πόσον τους εβοήθησαν αι γυναίκες κατά τας εκλογάς, και αι πολυάριθμοι άπαντήσεις αι δημοσιευθεισαι εις τας στήλας της από βουλευτάς αντιστρατευομένους την πολιτικὴν ψήφον τής γυναικός, ως και από βουλευτάς υποστηρίζοντας αυτήν, είναι επαρκῆς απόδειξις τής επιτυχοῦς εργασίας των.

Και ή «Primrose League Gazette» επίσης παρέχει μαρτυρίαν τής αυτής φύσεως. Τα φύλλα του Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου περιέχουν άπειρα αποσπάσματα εξ επιστολῶν διαφόρων Συντηρητικῶν βουλευτῶν, ευχαριστούντων την «Primrose League» δια την βοήθειαν ήν τοῖς παρέσχον και εις τας επιστολάς αυτάς ιδίως εξάιρεται τῷ έργον τῷ συντελεσθέν παρὰ των κυριῶν τής Ένώσεως. Ούτως ο κ. Boulnois βουλευτής του Marylebone East επιμόνως αντιπράξας εις την πολιτικὴν ψήφον των γυναικῶν, γράφει :

Αντιπροσωπεύσας τὸν συνάδελφόν μου Sir Samuel Scott εις τῷ West Marylebone κατά τας τελευταίας εκλογάς ως εκ τής έν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ μετά τής Leomanry άπουσίας του, έχον ώραιαν ευκαιρίαν όπως μελετήσω την λαμπράν εργασίαν, ήτις συνετελέσθη έν τῷ διαμερισματι αὐτῷ ως και εις τῷ ιδικόν μου, παρὰ των μελῶν του Primrose League. Μέγα μέρος τής εργασίας έπρεπε να διεξαχθῆ έν

όλιγίστῳ χρόνῳ, άλλὰ μόλις εγένετο ή πρόσκλησις, διωργανώθη έν σῶμα τόσον πρόθυμον, επιδειξάν τόσον ζήλον και τόσην δραστηριότητα ώστε σπουδαίως να συμβάλῃ εις την αύξησιν τής πλειοψηφίας. Ίδιαιτέρως εκφράζω τας ευχαριστίας μου εις τας κυρίας εταίρους δια την άκούραστον συνεργασίαν των, τόσον ενισχύσασαν ήμάς εις τῷ έργον μας.

(Έκ του Ἀγγλικού)

Όλγα Κούζη

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ἄλλὰ κάμνει κρύο, κυρία, και θά κρυώσετε με τῷ λεπτῷ αὐτῷ φουλαράκι, αν μάλιστα μείνητε με αὐτῷ και τῷ άπογευμα εις τῷ Σταδίον....

Η κ. Παλβίδου ήξευρεν ότι ο καιρός ήτο ψυχρός και ότι δέν ήτο ακόμη εποχή δια φουλάρια. Ἄλλὰ ήξευρεν άφ' ένερου ότι μόνον τῷ μαῦρον και λεπτῷ εκείνο φόρεμα θά την έδειχνε λεπτοτέραν και κάπως χαριστεράν, μόνον εκείνο θά έδιδε και εις τῷ πρόσωπόν της εκφρασιν όλιγώτερον κοινήν και συνειθισμένην και περισσότερον αρχοντικὴν.

Ἐσφίχθη, επέισθη όσον ήμπούρετε περισσότερον, καταρωμένη και τῷ πάχος και την πολὺ άκμαίαν υγιείαν της και τους διαφόρους ιατρούς, οι όποιοι δέν κατώρθωσαν να εφεύρουν κανένα τρόπον ισχύότητος, χωρὶς να καταστρέφεται ή ανθρωπότης.

Μόλις είχε βάλει τῷ φόρεμά της όταν ο Παλβίδης χωρὶς να κτυπήσῃ την θύραν της, εισήλθεν άπτόμῳς, μουρμουρίζων και νευρικός. Ἐκείνη δέν ώμίλησε. Τὸν εἶδε με αρκετήν άδιαφορίαν και έφάνετο περιμένουσα κκμικὴν έκρηξιν όργῆς.

Ο,τι την άπησχόλει την στιγμὴν αὐτήν ήτο αρκετὰ σοβαρόν, ώστε να μείνη έντελῶς άδιάφορος δια τας διαθέσεις του συζύγου της.

Θά κάμη καμμὴν άνοησίαν ο φίλος σου, εἶπεν εκείνος πρὸς την γυναίκα του και έπειτα θά κτυπᾷ τῷ κεφάλι του.

Η Marie ήννόητεν άμέσως ότι έπρόκειτο δια τὸν Κώσταν. Μία πτυχή άγωνίας διεγράφη εις τὰ χείλη της, τὰ όποια ήνοιχθησαν δια να εἶπουν κάτι, άλλ' έυσεινκν πάλιν σιωπηλά.

Βέβαια, θά μπερδευθῆ, εἶπεν ο Παλβίδης και έπειτα θάχη κακά ξεμπερδέματα. Και όλα αυτά για τὰ χρήματα. Ἐτσι εἶνε αὐτοὶ όλοι οι σημερινοὶ κύριοι. Μ' όλες τής επιστήμης και τής σοφίης τους δέν ξέρουν να εργαθοῦν, να κερδίσουν και πουλιῶνται εις όποιον τους δίδει περισσότερα.

Σημειωτέον ότι ο Παλβίδης δέν άφινε καμμὴν ευκαιρίαν να μην εξαχῆ άμέσως ήήμεσως τόνεαυτόντου δι' όσα χρήματα είχε κερδίσει χωρὶς να ήξεύρῃ οὔτε πολλὰ γράμματα οὔτε γλώσσας, ως έλεγε. Κι επί τέλους, εξηκολούθησε, να πάρῃ καμμὴν δικήμας εἴτε από την Πόλι, εἴτε από ἴδῳ, ύπομονή! Ἄλλὰ να μπερδευθῆ με μίαν Ἀμερικανίδα που δέν ξέρει οὔτε ποιὰ εἶνε οὔτε από που έρχεται... Φαντάσου! σήμερα τῷ πρωτῷ έβγαλε λόγο κάτω εις όλους αὐτούς τους γυμναστάς. Λόγο! άκούς λόγο! Τῷ ξενοδοχείον εἶνε άνω κάτω....

Μὰ για τὸν Μεριδάφ, λές, εἶπεν επί τέλους ή Marie, ή όποια έφάνετο ως να μην είχαν έννοήσει εύθύς εξ αρχῆς περι τίνος έπρόκειτο. Και γι' αὐτόν συγχίζεσαι; Τί μας μέλλει

επί τέλους αν πάρῃ και καμμὴν Ἐβραία... Μήπως εἶναι μικρὸ παιδάκι. Ἐπειτα εἶνε εἰδῷ ή αδελφή του και ο γαμπρός του. Ἄν καλά....

Ἄν καλὰ ή Ὀλγίνα θά τὸν θέλῃ ένα τέτοιο γάμο, για να πληρώσουν τὰ χρέη τους. Ἄδελφῆ εἶν' αὐτή!....

Ἄς κάνουν καλά, εἶπεν ή κ. Παλβίδου, ή όποια ήξευρεν ότι όσον άπέτρεπε τὸν άνδρα της από του να αναμιχθῆ όπου δήποτε, τόσον εκείνος θά εκκαμνε τῷ αντίθετον έντελῶς. Ἐπειτα έπρόσθεσε... Ξέρεις ότι ο Κώστας χρωστᾷ τὰ μαλλοκέφαλά του και ότι αν δέν υπακνδρευθῆ με πολὺ πλουσίαν γυναίκα, λίγο καιρὸ πια θά μπορῆ να μείνη στην Πόλι....

Τὸν δανείζω όσα θέλει, εἶπεν ο Παλβίδης, ο όποιος τῷ εθεώρει ζήτημα πλέον φιλικῷ καθήκοντος να έμποδίσῃ με κάθε θυσίαν τὸν γάμον αὐτόν....

Η Marie αὐτὸ ήθελε να άκούσῃ. Αὐτὸ θά εἶχεν ως επιχείρημα την στιγμὴν που ο Κώστας θά τής έλεγε δικαιολογούμενος: αν δέν κάνω τὸν γάμον αὐτόν εἶμαι κατεστραμμένος, εἶμαι άτιμασμένος.

Και εἶνε μὲν αλήθειαι ότι δέν υπήρχε κανεις λόγος ακόμη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΗΜΕΡΑ ΑΠΟΘΕΩΣΕΩΣ

(ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ)

Τὰ πνεύματα δέν πλητίζουσι τῷ ώραιον παρὰ δια να τῷ πειράζουσι. (Shakespeare)

Τῷ άστῷ εξήνα με τὰ άρώματα τής άνοιξέως.

Ἐξήρχετο από την νυκτερινὴν άνάπυκιν δια να παραδοθῆ εις τὰ άπρόοπτα τής νέας ήμέρας, ή ζωὴ ήρχιζε με τούς πρωϊνούς θορόδους της. έλαφρὸς ψιθυρος άνήρχετο από τας λευκάς οικίας πρὸς τὸν φωτεινόν οὐρανόν.

Ἡδη αι σκιαί των κατοικῶν διεσπαρῶντου εις την δημοσίαν πλατείαν. Θά ήτο ήμέρα γλυκεία να ζῆ κανεις εις την ήσυχον αὐτήν πόλιν. Η πλατεία, έν ήμικύκλιον του όποιου ή διάμετρος; έπλητίζε εις την παραλλαν ήτο περιτριγυρισμένη με μικρὰ κυκλικῶν σχημάτων άνάτορα ώχωρωμένα με λεπτοῦς κορινθιακοῦ ρυθμοῦ κίονας οι όποιοι υπεβάσταζον τὸν θρηκόν των έξωστών, εις τῷ βάθος του ήμικυκλίου, εύρίσκετο ναός μονόπτερος θαυμασίῳν διαστάσεων και με μετόπην εις την όποιαν ήτο σκαλισμένος χορός Μουσῶν.

Από την πλατείαν φάνεται όλόκληρος ο κόλπος εις τῷ βάθος του όποιου εἶνε ή πόλις. Η θάλασσα ώραιον κυανῷ χρώματος, έφερε τὰ κύματά της πρὸς τὸν λιμένα από τὸν όποιον έφαινοντο οι ίσοι των πλοίων.

Κατὰ μήκος της παραλίας του κόλπου φάνονται λόφοι, ισχυροί ακόμη από την εξητμισμένην όμίχλην υπό τὸν ήλιον. Πρὸς δυσμᾶς φάνεται όρος με τὰ πλάγια σκεπασμένα από μύρτα και με τούς πρόποδας στολισμένους με άνθισμένας ταμπακάς και βροδοάρνας.

Αἱ χαμηλαί οικίαι εἶνε συμμαζεωμένα περίξ των ναῶν, οι όποιοι κυριαρχουσι, καθώς τὰ πρόβατα συμμαζεῶνται περίξ των βοσκῶν των. Αἱ παρημελημένα αὐταί οικίαι άνήκουσι εις ανθρώπους, εις τούς όπολους τῷ ήπιον κλίμα επιτρέπει ελευθερον βίον υπό τὸν ήλιον, βίον άνετον, άπληλαγμένον άγώνων και σφοδρῶν επιθυμιῶν. Δέν εισέρχονται εις αὐτάς παρὰ δια να κοιμηθοῦν.

Αἱ μεγαλοπρέπειαι ισοτακτικῆς αρχιτεκτονικῆς επιφύλασσονται δια τούς θεοῦ. Οι ναοὶ όγκώδους ρυθμοῦ άλλὰ διατάξεως άναλόγου του προσοσμου των, περικλείουσι τὰ θαύματα εὐσευειδητου τέχνης του μεγάλου συμβολισμοῦ τὸν όποιον διεραμνεῶν έντός τοιχογραφίας, τοιμησῶν χρωματισμῶν, έξω γλυφαί ήρωϊκῆς χάριτος. Ὁλόκληρος ή πόλις εἶναι στολισμένη εἰδῷ και εκει με άγάλματα υπερτάτης καλλονῆς.

Οὐδέν λείφανον βαρβαρότητος, και έν τούτοις οὐδεμία ένδειξις νωθρότητος. Τῷ άστῷ έμεινε εις τῷ μέσον του δρόμου μεταξύ των δύο αὐτων σταθμῶν. Θά έλεγέ τις μία Κόρινθος άγνωστῆ την άναν και τας άπογοητεύσεις εις την δημοσίαν πλατείαν ο λαός συνήλθεν.

ο όποιος να δικαιώνῃ και τὸν Παλβίδην και την γυναίκα του να άνησυχουσι τόσον δια τὸν γάμον αὐτόν. Ἄλλὰ και αν υπήρχαν τοικῶτα διδόμενα ή άνησυχία και αι θυσίαι του Παλβίδου ήσαν άνεξήγητοι. Τί τὸν έμελλεν επί τέλους αὐτόν πῶς θά υπακνδρευετο ο Κώστας, ο όποιος δέν ήτο καν ιδικός του συγγενῆς! Και ένῶ συνήθως όλοι οι άνδρες σημερον ένα πλούσιον γάμον θεωροῦν ως υπερτάτην ευδαιμονίαν, διατι αὐτός να σκέπτεται δικροφροτικῶς εις την περιστατι, αὐτήν από όλον τὸν άλλον κόσμον.

Πρέπει να λεχθῆ ότι ο Παλβίδης όπως, οσάκις έπρόκειτο περι του Κώστα, ήτο πάντοτε και εις όλα συμφωνος με την γυναίκα του και σχεδόν όπετάσσετο εις αὐτόν ως και εκείνη, τῷ ίδιον και οσάκις έπρόκειτο περι οἰουδήποτε μελετωμένου συνοικεσιου όπως εκείνη τῷ εύρισκεν ασύμφορον τότε δι' ένα λόγον και τότε δι' άλλον, άπαράλλαχτα τῷ εύρισκε και αὐτός, Εις τοιούτον βαθμόν, ώστε πλέον κατήνητησεν εις τῷ τέλος να προλαμβάνῃ τας άντιρρήσεις τής γυναικός του και να άντιτάσσεται αὐτός ως στενός φίλος, εις κάθε πρότασιν περι γάμου του φίλου του.

Εἶνε εορτάσιμος ήμέρα επάνω εις ύψωμα εις τῷ όποιον αναβαίνουσι με μαρμαρίνας βαθμίδας, οι αρχοντες και οι ιερεῖς; θά έλθουσι να καθίσουσι επί καθισμάτων από ροδόχρουν πορφυραν σκαλισμένην επί του βιάχου. Ο λαός αὐτός άνήκει εις γενεάν ώραιαν. Που τὰ όγκα αὐτά έμαθον την ευγένειαν τής στάσεως, τὸν ρυθμόν των κινήσεων, την κομψότητα του βήματος; Βιολίως κληρονομικῆ ώραιότης βοηθηθεσα από αισθητικὴν άνταρροφήν, εκκαμε τὰ σώματα αὐτά τόσον εύλίγιστα υπό τας άρμονικῆς πτυχῆς των ένδυμάτων τὰ όποια τὰ ένδύουσι.

Ἄνδρες με τὰ βλέμματα πλήρη γαλήνης, περιπατοῦν συνδιαλεγόμενοι. Οι βραχιόνες φάνονται γυμνοὶ υπό μανθῶας λευκοῦς ή ερυθροῦς, με τούς ισχυρούς των μυς. Αἱ γυναῖκες περνοῦσι με εύρυθμον βήμα καθῶς όταν πηγαίνουσι εις τὰ Παναθηναία. Τὰ μαλλιά λυμένα φθάνουσι εως τῷ στήθος των και αι αἶγες συνειθισμένα τας ακολουθοῦν ως σκύλλοι, αι νεάνιδες με θαυμασία και λεπτά πρόσωπα, των όποιων τῷ μειδιᾶμα γίνεται σοβαρόν εις την θέαν του νεου.

Ἄριστοεξ εις την πηγήν όπου χείμαρροι γύνουσι τῷ ὕδωρ εις μίαν λευκὴν στέρναν αι υπηρέτριαι γεμίζουσι τας ὕδρας των.

Συγκίνησις διετρέξε τὸ πλῆθος. Ἐπί του ὕψώματος τῷ όποιον βλέπει πρὸς την θάλασσαν άνδρες και γυναίκες ετοποθετοῦντο συμμετρικῶς. Ἦσαν τὰ πλέον ένδοξα πρόσωπα τής πόλεως οι ιερεῖς και ποιηταί, οι γλύπται, οι ζωγράφοι, οι μουσικοὶ και οι γυμνασταί. Αἱ νέαι αὐταί γυναίκες με τὸν εκ λευκοῦ μαλλίνου ὕφασματος πέπλον, με την θαυμασίαν κόμην την στολισμένην με νήματα χρυσοῦ, ήσαν αι ίβεραι τής Ἀρροδίτης αι όποια επιπεριτριγύρισαν τῷ άγάλματι της περρωτῆς θεᾶς των, με τας μεγάλας και ισχυράς των πτέρυγας, άνωθεν σφαίρας την όποιαν μόλις ήγγιζε με τούς πόδας της.

Ο γέρον γλύπτης Χαρίτας εκάθητο επί τρίποδος, δεσπόζων του πλῆθους. Αὐτός εἶχε καθήκον να προϊσταται τής επιστήμου εορτῆς. Ἄρου εστόλισε την πατρίδα του με άριστοεργήματα ο Χαρίτας, αισθανόμενος ότι ή ήλικία δέν θά τὸν άφηνε να δημιουργήσῃ πλέον ώραια έργα έπικυσε να εργαζέται. Με την γαλήνην εργάτου ο όποιος εἶνε ευχαιοιστημένος με τῷ έργον τῷ όποιον ετελειώσεν, έρριψεν εις την θάλασσαν τὰ εργαλειά του και δέν ήθέλησε πλέον να σκαλίσῃ τῷ μάρμαρον με χέρι τῷ όποιον έβάρυναν τὰ έτη.

Τώρα ο Χαρίτας, όνομασθείς άγωνοθέτης, εἶχεν έντολην μαζῇ με τούς ποιητάς, τούς καλλιτέχνας και τούς ιερεῖς, να επαγουπήν εις την κανονικὴν άνάπτυξιν τής ανθρωπίνης ώραιότητος εις την πόλιν. Ἦτο ο μέγας φύλαξ τής καλλονῆς τής φυλῆς.

Ἐσιώπησαν όταν ο γέρον έσηκώθη.

— Ὅπως κατ' έτος εἶδῷ ήμεις συνηθροισμένοι κατά τὰ πατροπαράδοτα έθιμα δια να προσφέρωμεν την καθιερωμένην τιμὴν εις τας δύο μεγαλειέρας εκφάνσεις τής ανθρωπίνης δόξης, εις τῷ Πνεῦμα και εις τῷ Κάλλωι. Πατρις αίσηθη φυλῆ τέμευσα προ του μεγάλου μουστρου των χρωμάτων και των σχημάτων λαε όστις εξαιρετικῶς ελευθερώθη από την βαρβαρότητα, πλῆθος εκλεκτόν δυνάμενον εις την μυθικὴν λάμψιν των πραγμάτων

Ἡ γυναίκα του τὸν καθύλασεν ἐν τούτοις, τοῦ ἐπρότεινε νὰ κατέβουν κάτω νὰ πάρουν καφέ με τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Κώστας ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἐπανήρχεται.

Ἡ τραπέζια τοῦ ξενοδοχείου ἦτο γεμάτη τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ κ. Παλβίδου εἰσήλθε, συνουθευμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς. Ἡ καλλονὴ τῆς ἔκαμεν αἰσθησιν εἰς τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι τὴν ἔβλεπαν μὲ θαυμασμὸν καὶ μὲ κάποιον οἶκτον διὰ τὸν τὸσον δυσανάλογον καὶ μὲ τὸ κάλλος καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν τῆς σύζυγον.

Μόλις εἶχαν ἀρχίσει νὰ πίνουν τὸ γάλα των, ὅταν ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ἡ Ἄννα ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Κώσταν. Ἐκείνη ἐστάθη εἰς τὰ πρῶτα τραπέζια, σκορπίζουσα χειραφίαι καὶ χαιρετισμούς ἐνῶ ὁ Κώστας ἐπροχώρησεν εἰς τὸ τραπέζια τοῦ Παλβίδου.

Δὲν ἔχασες καιρὸν, βλέπω εἶπεν ὁ Παλβίδης. Κι' ἀπὸ ποῦ μὲ τὸ καλὸ;

Ὁ Κώστας ἠσθάνθη ἐν ἑλαφρὸν ῥίγος εἰς τὴν ράχιν, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ ἀνακριτικὸν βλέμμα τῆς κ. Παλβίδου. Ἦξευ-

ρεν ὅτι ἦτο δύσκολον νὰ θραύσῃ τοὺς δεσμούς, οἱ ὅποιοι τὸν συνέδεον μὲ τὴν γυναίκα αὐτὴν καὶ ἤξευρεν ὅτι ἂν αὐτὴ δὲν ἤθελε καὶ ὁ γάμος του αὐτὸς θὰ ἔμενον ἀπραγματοποίητος ὡς καὶ τὸσοι ἄλλοι. Ἄν δὲ καὶ κατόπιν τῶν ὀμιλιῶν, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχε κάμει μὲ τὴν κόρην εἶχε σχηματίσει τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἦτο δύσκολον νὰ τὸν ἐρωτευθῆ, οὐχ ἤττον δὲν εἶχε χάσει καὶ πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τοῦ δυνατοῦ ἐνός τοιούτου γάμου. Τὸ βλέμμα τὸ ἀνακριτικὸν τῆς κ. Παλβίδου ἐπάγωσε διὰ τοῦτο τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἄννας, ὡς νὰ ἐζήτηε βοήθειαν.

Ὁ μικρὸς Κοκὸς εἶχε σηκωθῆ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν κόρην, ἡ ὁποία τοῦ ἔτεινε καὶ τὰ δύο τῆς χεῖρα καὶ ἔπειτα τὸν ἐχάιδευσε μὲ πολλὴν ἀγάπην. Ἐκεῖνος τὴν ἔφερον εἰς τὸ τραπέζιον των, διότι ἐφοβεῖτο, ὡς τῆς ἔλεγεν, ὅτι θὰ τὴν ἔχανε πάλιν. Ἡ Ἄννα ἐχαιρέτισε τὴν κ. Παλβίδου, ἡ ὁποία τῆς ἐσύστησε τὸν ἄνδρα τῆς. Μὲ τὸν κ. Μεριδιώφ εἶπε, γνωρίζεσθε πλέον.....

Ὡ! ναι! ὁ κύριος ἦτο πολὺ καλὸς νὰ μὲ συντροφεύσῃ ὀλί-

Εἰς νεανίας ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς τὸ ὕψωμα καὶ ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ Χαρίτα. Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς αὐτῆς ἡ Ἄνθεις, τρέμουσα ἐπήδησε κάτω τοῦ βάρους καὶ ἐκαλύφθη.

Ποῖος εἶσαι νέε, ἠρώτησεν ὁ Χαρίτας τὸν νεοελθόντα καὶ ποῦ στρεῖζεις τὴν ἀξίωσίν σου;

— Εἶμαι ὁ μνηστὴρ τῆς Ἄνθεις. Τὸ δικαίωμά μου εἶνε ὁ ἔρωσ μου. Εἶνε ἰδική μου ἡ καλλονὴ τοῦ παιδίου τούτου, διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὀρκων οἱ ὅποιοι ἐξέπνευσαν μεταξύ τῶν φιλημάτων μας. Τὸ σῶμα αὐτοῦ ὅπου πάλαι ἡ θεὰ ψυχὴ τῆς, δὲν θέλω νὰ διαιωισθῆ διὰ τὴν τέρψιν τῶν ἀγνώστων ἀνθρώπων. Σεῖς ὅλοι οἱ ὅποιοι τὴν θαυμάσατε μίαν στιγμήν, δὲν ἔχετε πλέον παρὰ συγκεχυμένην ἀνάμνησιν. Ματαίᾳ ὄνειροπόλῃσι, ὄραμα ἐκπέψαν! Εἰς ἐμὲ μόνον, εἰς ἐμὲ τὸν ὅπου ἡ ζωὴ κρέμαται ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, ἡ Ἄνθεις ὀρκίσθη νὰ εἶνε τὸ ζῶν ὄνειρον. Πῶς, ἐνῶ αὐτὴ καὶ ἐγὼ, ζεῦσθε ταχύ, θὰ χαθῶμεν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, ἐνῶ ἐγὼ ὁ ἀγαπώμενός τῆς ὁ κύριός τῆς δὲν θὰ τὴν βλέπω πλέον, δὲν θὰ τὴν ἔχω πλέον, τότε ἄνθρωποι ἄλλοι αἰῶνος θὰ θαυμάζουν τὴν θαυμασίαν εἰκόνα τῆς Ἄνθεις, μου, θὰ στολιζοῦν τὰ ὄνειρά των μὲ τὴν καλλονὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγὼ θὰ εἶμαι χωρισμένος! Ὁὐκ εἶνε ἄλλο τὸ βλέποντα αὐτοῖ, ἴσως ὁ τῆς ἐξομολογοῦνται τὴν ἀγάπην των! Ὁὐκ εἶνε ἄλλο τὸ εἶναι τὴν Ἄνθεις ἀκατάδεκτος νὰ ἀφήσῃ τὴν ἀθάνατον αὐτὴν λάμπην τῆς, νὰ κατέλθῃ ὀλόκληρος τὴν μοιραίαν ἡμέραν εἰς τὴν μίαν τῶν διδύμων καλπῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ δεχθοῦν τὴν τέφραν μας.

Θορύβος ἠκούσθη ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὅπου συνεζήτουν τοὺς λόγους τοῦ νεοῦ. Εἰς τὰ καθίσματά των οἱ γέροντες τὸν ἤκουσαν μὲ ὕψος ἐπισκέας. Ὁ Χαρίτας ἀντήλαξε μερικὰς φράσεις μὲ χαμηλὴν φωνὴν μὲ τὸν γείτονά του μειδιῶν.

— Παιδίον, τοῦ εἶπεν, ἡ ἀπόδοσις τῆς ζηλοτυπίας σου δὲν μᾶς ἀπαρέσκει, εἰς ἡμᾶς οἱ ὅποιοι ἐγνωρίσαμεν τὸν πυρετὸν τῶν αἰσθημάτων. Τὸ ἀπόλυτον αὐτὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ζητεῖς ἐπὶ τῆς καλλονῆς ἐνός ὄντος, ἡ πίστις τῆς Ἄνθεις σου τὸ δίδει, ἀλλ' ὅχι καὶ οἱ θεοί. Βεβαίως ἔχει τὸ δικαίωμα τὸ προνομιοῦχον αὐτὸ παιδίον ν' ἀποκρῖψῃ τὰ θελήματα τοῦ κάλλους τῆς ἀπὸ πάντα ἄλλου ἐκτός ἀπὸ τὸν προτιμηθέντα νεανίαν. Βεβαίως δύναται νὰ δώσῃ εἰς ἓνα καὶ μόνον ἀνθρώπων τὴν νέαν καλλονὴν τῆς. Ἀλλὰ τὸ καθήκον τῆς εἶνε νὰ κάμῃ εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ὄνειροπολοῦν τὴν ἐλεημοσύνην αὐτῶν. τὴν θεάν τῆς καλλονῆς τῆς. Οἱ θεοὶ οἱ πλάσαντες τοιαύτην τὴν Ἄνθεις, τὴν ἔπλασαν μόνον δι' αὐτὴν καὶ διὰ σέ; Ὅταν ἀνάπτωμεν τὰς λυχνίας, μῆπως τὰς ἀνάπτωμεν δι' αὐτὰς καὶ μόνας; Τί θὰ ἔλεγες νέε διὰ τὸν μουσικόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἑδημιούργησεν ἐν ἀριστοῦργημα, μίαν παρηγορίαν τῶν-θλιμμένων ψυχῶν, τὸ ἔκαμε εἰς τοὺς πόδας μᾶς γυναικός, χωρὶς νὰ τὸ ἀκούσῃ κανεὶς, — ἱερόσουλόν διδρον; Δὲν θὰ ἀκούσωμεν τὴν παράκλησιν σου Ζηλοτυπὸν παιδίον. Ἀκουσον ἕνας νέος θέλει παρουσιασθῆ τοῦ ὁποῖο ὁ λόγος ἐνθουσιάζει τὰς ψυχὰς. Ἀκουσον αὐτόν καὶ ἔπειτα θὰ εἴπῃς ἔαν ἐπιμένῃς εἰς τὴν ἐγωιστικὴν ἀπόφασίν σου.

Ὁ Χαρίτας ἐστράφη πρὸς τὸ ἐπιδοκιμάζον πλῆθος.

— Μᾶς μένει νὰ ὀνομάσωμεν τὸν νέον τοῦ ὁποῖο θέλομεν νὰ δοξάσωμεν τὸ πνεῦμα. Διότι διὰ νὰ στησωμεν ἀνδριάντα εἰς ἔξοχον πρόσωπον, δὲν θὰ

γον. Δὲν ἀγαπῶ νὰ εἶμαι μόνη, ἰδίως ὅταν ἔχω ὠραίας ἐντυπώσεις.... προσέθηκε. Καὶ δι' αὐτὸ θὰ σὰς πάρω πάλιν τὸν κύριον. Ὁὐκ ὑπάγωμεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ σπαθιοῦ. Εἶναι τὸσον ὠρτὸν πρᾶγμα οἱ ἀγῶνες αὐτοί.

Ὁ Κώστας εἶχε σηκωθῆ εὐτυχῆς, διότι θὰ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τοὺς Παλβίδας χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διδῇ ἐξηγήσεις.

Θὰ ἔλθῃτε καὶ σεῖς; ναι; εἶπεν ἡ κόρη. Εἴτε μὴ θὰ σὰς πάρωμεν καὶ τὸν μικρὸν μου φίλον ἐδῶ.

Ὁ μικρὸς ἐπήδησεν ἀπὸ χαρᾶν. Ἡ κ. Παλβίδου ἐγέλασε τὸ θελκτικώτερον καὶ γλυκύτερον γέλοιό τῆς: Πηγαίνετε καὶ ἐρχόμεθα καὶ σὰς βρίσκομεν...

Ἄλλ' ὁ κ. Παλβίδης, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Ἄννα ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ, ἐσηκώθη ἀμέσως, ὡς ἡ κόρη ἠρώτησεν ἂν θὰ ἐπήγαιναν καὶ ἐκείνοι.

Ἄλλ' ἡ γυναίκα του τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ καθίσῃ καὶ αὐτὸς μειδιῶν μὲ κάποιαν ἠλιθιότητα ἐκάθισεν καὶ πάλιν, παρακολουθῶν μὲ βλέμματ' ἀπαρτοῦ τὴν ἀπομακρυνομένην κόρην: Ὡραία! εἶπεν ἐπὶ τέλους, γεννημένη γὰρ βασιλίτσα.

περιμένωμεν τὸν θάνατόν του, δὲν θὰ περιμένωμεν τα ἔτη νὰ μαρᾶνον τὸ πρόσωπόν του. Ἡ ζωὴ εἶνε ταχεῖα· ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν εἰς τοὺς βαρβάρους νὰ περιμένωμεν τὴν ὑποθετικὴν ἐπαύριον. Πιστοὶ εἰς τὰς συμβουλὰς τῆς φύσεως, προσπαθοῦμεν νὰ συλλέξωμεν ὡς καρπὸν ὄριμον τὴν ταχεῖαν στιγμήν. Καὶ θέλομεν τὴν θεάν τῆς δουλειῆς θεότητος νὰ ἀποτυπώσωμεν εἰς τὴν δυσκόλως καταστρεψομένην ὕλην.

Ἐνας ποιητὴς ἀναδεικνύεται μεταξύ ἡμῶν μέγας καὶ εὐγενής. Διὰ τὴν ἀγαπητὴν αὐτὴν ἐμφάνισιν ἂς ἐορτάσῃ ὀλόκληρος ἡ πόλις, ἂς πανηγυρίσωμεν ὅλα τὰ εὐγενῆ πνεύματα. Ἡμεῖς οἱ ὅποιοι ἐγκαταλείπομεν εἰς ἄθλια στήφην ἀγρίων, τὸ ἀποτροπαιοῦν ἔθιμον νὰ ἐορτάζωμεν νίκας στρατῶν, κλίνομεν ὄχι ἐνώπιον τοῦ χυδαίου στρατήγησός, τοῦ καταστροφῆος τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ ποιητοῦ, ἐνώπιον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τιμᾷ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐνθουσιάζει.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀπεροσάσαμεν ὥστε ἡ σμίλη τοῦ Λυσίδα νὰ ἀποθανάτισῃ καὶ τὸν ποιητὴν Μύλιττον, ἵνα αἱ μέλλουσαι γενεαὶ γνωρίσωμεν ὅλα τὸν ἄνδρα τοῦ ὁποῖο τὰ ποιήματα θὰ τοὺς δώσωμεν ὠραίας στιγμᾶς. Ὁ Μύλιττος μᾶς εἶνε ἄγνωστος, τοὺς στίχους του ἀκούομεν ἀπαγγελομένους ἀπὸ φίλον. Ἐὰν εἶνε ἐδῶ ἂς παρουσιασθῇ. Αἱ ἱερεῖαί μας θὰ τὸν στεφάνωσιν μὲ τὸν στέφανον τῆς δόξης.

Νεανίας τις ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ παρουσιάσθη.

— Εἶμαι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖο ἐπαινεῖτε τὰ ποιήματα.

Οἱ γέροντες ἠγέρθησαν ἀπὸ τὰς ἔδρας των καὶ ἐκλιναν ἐνώπιόν του μετὰ σεβασμοῦ. Ἦσυχος μελαγχολία ἦτο διακεχυμένη εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του. Μετὰ σεβασμοῦ αἱ νεανίδες τοῦ ἔφερον ἄνθη, τὸσον παρηγόρησεν διὰ τὰς θλιμμένας ψυχὰς.

— Μ' ἐκλέξατε ἄγνωστον ποιητὴν, εἰς τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ ἐγείρετε ἀνδριάντα. Τώρα μὲ εἶδετε. Ἡ Γημὴ τὴν ὁποῖαν μοῦ θίδει· ἡ προθεσίς σας θὰ εἶνε δι' ἐμὲ ἐντροπή. Εἶμαι ἄσχημος. Ἐκλαίει. Τὸ σιωπηλὸν πλῆθος ἠγωνία. Μία γυνὴ ἐφίλησε τὸ ἄκρον τοῦ μανδύου του.

Διδάσκαλε, εἶπεν ὁ Χαρίτας, λάθε θάρρος· δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα ν' ἀπελπίζεσαι. Εἶσαι πνεῦμα!

— Ἄλλοίμονον! ἡ ὕδρια ἡ ἐγκλείουσα τὸ ἄρωμα εἶνε κακοκαμωμένη! Ἡ καλλονὴ ἡ ὁποία μὲ ἐνθουσιάζει εἶνε μακρὰν ἀπὸ ἐμέ. Ἐμενα ὄνειροπόλος δυστυχῆς, πλησίον εἰς τὴν θάλασαν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι νέοι εἰς τὰς παλαιάστρας καὶ τα γυμνάσια ἠκολούθουν γελώντας τὴν ἐυρύθρον αὐξήσιν τοῦ ὑπερφάνου ὀργανισμοῦ των. Καὶ τώρα ἰδοῦ· εἶμαι, ἄνθρωπος ὄχι ἀρμονικός, ψυχὴ γίγαντος κλεισμένη ἐντός δυσμόρφου σώματος. Αἱ νεανίδες αἱ ὁποῖαι μὲ γνωρίζουν, φεύγουν ἀπὸ πλησίον μου χωρὶς νὰ ἴδωσιν τὴν θεάν φλόγα τῶν ὀφθαλμῶν μου. Καὶ ἐὰν ψάλλω αὐτὰς κίτρινα μου τραγούδια ἢ συγνήσεις, ἡ ὁποία γεννᾶται εἰς τὰς ψυχὰς των εἶνε διὰ ξένους μνηστῆρας. Ἐν τούτοις οὐδέποτε ἐφθόνησα κανένα.

— Τί κλαίεις; τὸν διέκοψεν ὁ Χαρίτας, τὸ μεριδίον σου εἶνε τὸ καλλίτερον. Εἶσαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θίδει τὰς εὐθόμους στιγμὰς τῆς ζωῆς. Ὡς παρηγορεῖ, ἡ εὐτυχία εἶνε νὰ ζῆ κανεὶς μὲ συγνήσεις. Καὶ σὺ θίδεις αὐτὰς. Ἀφῆτέ μας νὰ σοῦ προτρέψωμεν τὴν ἐπίδοξον τῆς ἐυγνωμοσύνης; μας.

— Ἐ λοιπὸν! εἰς ἀπὸ ὑμᾶς ἂς μοῦ κάμει μίαν χάριν! Ἀρετὸν καιρὸν,

Εὐθὺς ὡς ὁ Κώστας καὶ ἡ Ἄννα ἀπεμακρύνθησαν ἡ κ. Παλβίδου μὲ τὸ ἀφελὲς ὕφος τῆς εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς: Ἀ! τελειωμένα. Νὰ μᾶς ζήσουν.

Ὁ γέρον Παλβίδης διετέλει ἀλόγη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς καταπλήξεως, τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε προξενήσει ἡ κόρη καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ καλὰ-καλὰ, ἀπήνησεν: Τυχερὸς ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ Κώστας.

Ἐν τῷ μεταξύ ἦλθαν νὰ τοὺς χαιρετίσωσιν διάφοροι φίλοι των ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπετέλουν τὸν συνειθισμένον κύκλον τῆς κ. Παλβίδου. Ἐνας δὺο αξιωματικοὶ ἐκ τῶν διακρινομένων εἰς τὸν κόσμον τῶν αἰθουσῶν, εἰς διπλωμάτης, εἰς ἀνώτερος ὑπάλληλος καὶ νταντῆς ἐκ τῶν ἐπιφανῶν, οἱ ὅποιοι τακτικὰ περφεύρισκοντο εἰς τὸ πρῶτον πρόγευμα τῆς κ. Παλβίδου.

— Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ὠραία, εἶπεν ὁ τελευταῖος πρὸς τὸν διπλωμάτην, εὐθὺς ὡς χαιρετίσαντες, ἐκάθισαν, ἀλλ' εἶναι βέβαιον εἶναι μυθοδῶς πλουσία.

— Γὰρ ποχὴν ὀμιλεῖτε; ἠρώτησεν ἡ κ. Παλβίδου τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἐξήστραψεν ὡς μία φρεινὴ ἰδέα νὰ ἐφώτισε

τὴν διάρκειαν μιᾶς ζωῆς, ὑπέφερα τὴν ἀτιμίαν νὰ μὴν εἶμαι ὠραῖος! Τσὺ-λάχιστον ὁ θάνατος ἂς μὲ κάμῃ ν' ἀναγεννηθῶ ἀπὸ τὴν τέφραν μου, διὰ παντός θαυμάσιος! Εἶνε ψεῦδη ἀναγκαῖα καὶ ἔξοχα τὸ γνωρίζετε. Λοιπὸν, ζητῶ νὰ ἀναγεννηθῶ εἰς τὴν μέλλουσαν γενεάν. Ἀκούσατέ με!

Ἐὰν ὑπάρχῃ κίνεσις ἐφῆθος ὁ ὁποῖος ἐκλάσει ἀκούων τὰ ποιήματά μου, ἐὰν αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ, ἂς παρουσιασθῇ. Ὁὐκ ἠρησισμένη ὡς πρότυπον εἰς τὸν Λυσίδα, καὶ ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τὸ πλαστὴν ὅπως αὐτὸς, θὰ γραφῆ τὸ ὄνομά μου.

Ἐνας νέος ἐνθουσιώδης παρουσιάσθη πρῶτος· ἦτο μεγαλοπρεπῆς ὠραῖος. — Διδάσκαλε, ἠρώτησε τρέμων, τὸν Μύλιττον μὲ κρίνετε ἄξιον νὰ γείνω τὸ πρότυπον τὸ ὁποῖον ἐζητήσῃς;

Ἀδελφε, εὐχαριστῶ· κάμνετε δι' ἐμὲ τὴν μεγαλειτέραν θυσίαν, ἐκδύσατε τὴν ὄψαν τῆς καλλονῆς; σου διὰ νὰ μὲ στολίσις; χάρις εἰς τὴν ἀφοσίωσίν σου αἱ μέλλουσαι γενεαὶ θὰ ἔχουν θαυμάσιαν ἀνάμνησιν τοῦ θνητοῦ ἐξωτετικοῦ μου.

Ἄγνωστος φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὸ πλῆθος. Οὐδέεις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψευθῆ, οὐδέεις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ ὅτι ἡ φύσις του ἠρνήθη· ὑποκύπτει εἰς τὴν ματαιότητά σου Μύλιτε!

Ποῖος λέγει αὐτὸ; Συγχωρῶ τὸν ἀμαθῆ. Τὸ καθήκον εἶναι νὰ ἐνθουσιάζω τὰς ψυχὰς. Τὴν ἀπάτην αὐτὴν τὴν ὀφείλω εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Λυποῦμαι ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ τὸ μεγαλεῖον τοῦ κάλλους. Καὶ δὲν πρέπει νὰ πιστευθῆ ποτὲ ὅτι ἡ αἰτία ἦτο ἡ ματαιότης, — μικρότης, τὴν ὁποίαν ἀγνοοῦν ὅσοι ἔχουν τὴν θεάν ὑπερφάνειαν. Ἱερεὺς τοῦ Λόγου ὀφείλω μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις νὰ κάμω εἰς ἐμὲ τὸν ταπεινόν, νὰ σέβωμαι τοὺς θεοὺς οἱ ὅποιοι ὀμιλοῦν διὰ τῶν χειλέων μου.

Ἄνθεις ἡ παρθένος τοῦ κάλλους, ἐπλησίασεν ἐστῆριξε τὴν ἐλαφρὰν χεῖρά τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ποιητοῦ. Δάκρυ ἔρρεεν εἰς τὴν πρεσίαν τοῦ Μύλιττου· ἡ Ἄνθεις τὸ ἔπιε μὲ ἐν φίλημα.

— Ἄγιον ζῆθος, εἶπεν ὁ Χαρίτας. Σὺ, ἡ Καλλονὴ, σὺ, τὸ Πνεῦμα ἐνσαρκὸν ετε τὸ μεγαλεῖον τὸ πλησιέστερον εἰς τοὺς θεοὺς. Μείνατε εἰς τὴν δικαίαν ὑπερφάνειαν τῆς δόξης σας! Ὁὐκ θαυμάζω τὴν χάριν σας, ἀποθανάτισθεσαν εἰς τὸ μάρμαρον, τὴν ἰδικὴν σου Ἄνθεις, τὴν ἀληθῆ· τὴν ἰδικὴν σου Μύλιτε μὲ ἐν ἀναγκαῖον ψεύδος, τὸ ὁποῖον διορθώνει μίαν πλάνην τῆς φύσεως. Καὶ ἐνώπιον τοῦ ὠραίου ἀγάλματός σου, ποιητᾶ, αἱ νεανίδες ὀνειροπωλοῦσιν τὸν ὠραῖον ποιητὴν, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸσον ὠραῖος ὅσον καὶ ἡ ψυχὴ του. Ἡμεῖς οἱ ὅποιοι δημιουργοῦμεν ἰδεώδη, ἔχομεν τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον νὰ κάμωμεν τὰ ὄντα τοιαῦτα, ὅποια ἔπρεπε νὰ εἶνε.

Ἡ φύσις ἐλησμόνησε νὰ σοῦ δώσῃ τὴν σφαρτὴν καλλονὴν. Τὸ ψεύδος μας εἶναι θεῶν.

Ἐσιώπησε. Ἀπὸ μακρὰν τὰ κύματα ἐψάλλαν, καὶ ὁ οὐρανὸς εἶχεν ἀπείραντον μειδιάμα μυστηρίου. Ἡ φύσις ἐξηκολούθει τὴν κίνησιν τῆς, ἀδιάφορος ἴσως εἰς τὰ δύο ἀριστοῦργήματα τὰ ὁποῖα εἶχε πλάσει, καὶ τὰ ὅποια ἐδόξαζαν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Μύλιττος ἔμενε σκεπτικὸς, ἡ Ἄνθεις ἠσθάνετο μίαν μελαγχολίαν νὰ περᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μειδιάμα τῆς... Ἐκυττάχθησαν ἀνήσυχτοι... Ἐἶχον τὴν συνειδήσιν ἐν τῇ ζωῇ. (Emile Michelet)

τόν νοῦν της τὴν στιγμήν αὐτήν.

Γιὰ 'κείνην ποῦ συναντήσαμεν, τότε ποῦ ἐρχόμεθα, εἶπεν ὁ εἰς ἀπὸ τοὺς δύο ἀξιωματικούς, ξανθός, λεπτοφυής με πολλὴ ἐπιμελημένα ὡς κόρης χέρια καὶ με μονύελον εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

— Θαῦμα γυναικός, κύριοι εἶπεν ὁ Παλβίδης. Ἄρκει νὰ ἀνοίξη τὸ στόμα της γιὰ νὰ σὰς μαγεύση.

Αἴ! Αἴ! σιγά, σιγά, κύριε Παλβίδη. Λησμονεῖτε ὅτι εἶσθε ὁ σύζυγος τῆς ὠραιότερας γυναικός τῆς Ἑλλάδος, εἶπεν ὁ ἄλλος ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε πάντοτε τὸν εὐφυολόγον.

Ὁ ἄνδρας μου ἔχει δίκαιον ἀπήνησεν ἡ κ. Παλβίδου. Εἶναι θαυμασία ἡ κόρη αὐτή, ἡ ὁποία σκορπίζει τῆς λίρας ὅσων κάσταναν.

Ὅλων τῶν νέων ἀνδρῶν τὰ μάτια ἐζήστραψαν μίαν φλόγα ἀπληστίας, εὐθὺς ὡς ἡ φράσις τῆς κ. Παλβίδου ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ στόμα της.

Τὴν ἐγνωρίσατε; ἠρώτησαν ὅλοι μαζῆ.

Εἴμεθα φίλοι καὶ αὖριον θὰ εἶναι ἀπὸ τὰς πρώτας προσκεκλημένους μου.

Ὁ νεαρός διπλωμάτης ἐπλησίασεν ἀμέσως τὴν κ. Παλβίδου. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν γνωρίσωμεν ἀπὸ σήμερον; Κανένα σσάι, μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀγῶνων; ...

Δὲν τολμῶ, ἀπήνησεν ἡ κ. Παλβίδου. Χθὲς ἔδωκεν ἕνα γεῦμα, εἰς τὸ ὅποιο μόνον δι' ἄνη ἐπλήρωσε πενταχόσιες δραχμές. Τί μίζερο σσάι θὰ δώσω ἐγώ, τώρα μάλιστα ὅπου ἔχω τὰς ἐτοιμασίας διὰ τὴν κύριαν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων εἰς τὸ σπίτι μου....

Ἐλάτε δὲ cèdre Madame, εἶπεν ὁ νταντῆς, σεῖς ἔταν θέλετε, τὰ καταφέρνετε... εἶχε σηκωθῆ με τρόπον καὶ ἔστριψε τὰ μουστάκια του, καμαρωνόμενος εἰς τὸν ἀντικρὺν καθρέπτην. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐστράφη καὶ εἶδεν ἕνα ὄλουσ τοὺς συντρόφους του. Ἐφάνετο ὡς νὰ κατεμέτρα τὰς δυνάμεις του, ὡς νὰ ἐλογάριαζε τὰ αὐτοῦ τὰ ἰδικά του καὶ τὰ ἰδικά των.

Ὁ ἀξιωματικός ὁ ξανθὸς ἐζήταζεν ἐπιμελῶς τὰ χέρια του. Ποιὰ γυναικὰ με γούστο ἤμποροῦσε νὰ μὴ ποθήσῃ, νὰ μὴ ὄνειρευθῆ νὰ χαϊδευθῆ ἀπὸ τέτοια χυτὰ δάκτυλα, ἀπὸ τέτοια ζωντανευμένα κρίνα, τὰ ὅποια ἐσκόρπιζαν εἰς τὴν ἀπλήν ἐπαφὴν των φρικιάσεις ὅλων συγκινήσεως, ἐσκέπτετο! Εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν του αὐτὴν καὶ εἰς τὴν μαλακὴν θωπεῖαν, τὴν ὁποίαν τὸ ἕνα του χέρι ἔκαμε δοκιμαστικῶς εἰς τὸ ἄλλο, ὡς διὰ νὰ βεβαιωθῆ περὶ τῆς μαγικῆς δυάμεως τῆς ἐπαφῆς αὐτῆς, ἕνας χρυσοῦς λεπτὸς κρῖκος ἐφάνη ὑπὸ τὸ μαυρικέτι, ἕνα βραχιόλι ἀναμνηστικὸν ἐνθύμιον, τίς οἶδε ποίας κατακτῆσεως....

ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ. Διὰ τὴν βασίλισσαν Ἐλισάβετ δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ὅσον ἀτυχῆς ὑπῆρξεν εἰς τὴν ζωὴν, τόσον εὐτυχῆς μετὰ θάνατον. Εἰς ποιητῆς τὴν ὑμνησε, ὅπως ὑμνοῦνται αἱ βασίλισσαι τῶν παραμυθιῶν καὶ ὅλα τὰ ὠραία πνεύματα ἐνετρίφθησαν εἰς τὸ ἄσμα καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ αὐτὸ μίαν ψυχὴν, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι κερδίζουν τὴν ἀθανασίαν.

Ὡς τοιαύτην τὴν παροίστησεν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον του προχθὲς ὁ συνάδελφος τοῦ «Ἄστεως» κ. Δ. Κακλαμάνας, ὁ ὁποῖος ἤρθη εἰς ὕψος ἀντάξιον καὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἐλισάβετ καὶ τοῦ ὠραίου ποιήματος, τὸ ὅποιον ὑπῆρξεν ἡ πλήρης μυστηρίων ψυχὴ της.

Ἡ γυνὴ εἰς τὴν σημερινὴν κοινωσίαν. Αἱ γυναῖκες καὶ τὸ ζήτημά των εἶνε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Μετὰ τὸν κ. Μάτσειν ὁ νεαρός ἐπιστήμων κ. Βουρνάζος ἀνέγνωσε προχθὲς ἀξιόλογον πραγματεῖαν του περὶ τῆς γυναικός εἰς τὴν σημερινὴν κοινωσίαν. Εἰς τὴν πραγματεῖαν του συνέκρινε τὰς ἰδέας τῶν φιλελευθέρων καὶ τῶν συντηρητικῶν ὡς πρὸς τὸ γυναικεῖον ζήτημα καὶ ὡς τέκνον γνήσιον τῆς Ἀνατολῆς, τῶν ἀρχῶν τῆς ὁποίας φαίνεται ὑπέρμαχος, ἐτάχθη μετὰ τῶν συντηρητικῶν.

ΜΙΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Μία ἐπιστημονικὴ εἰκοσιπενταετηρίς ἀποτελεῖ ἕνα σταθμὸν τῆς εὐγενεστέρας ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου. ἡ ὁποία τὸν ἐξυψοῖ εἰς μύστην τῶν θείων ἀπορρήτων. Ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀπαράγραπτα ἐπὶ τοῦ ὠραίου τούτου τίτλου δικαιώματα ἔχει ὁ σοφὸς καθηγητῆς τῆς χειρουργικῆς κ. Σπ. Μαγγίνας, τὸν ὁποῖον καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, οὐ ὑπῆρξε καὶ εἶναι τὸ σέμνωμα καὶ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ πολῖται τῶν ὁποίων εἶναι ὁ ἀγαπητὸς διδάσκαλος ἐώρτασαν μετὰ τῆς ἀρμοζούσης καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἐκείνους μεγαλοπρεπείας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Φιδὲ μουσακά. Βράζετε ὀλίγον τὸν φιδὲν σας, ψιλόν, μέσα εἰς ζουμί κρέατος. Τὸν σουρόνετε ἄλλ' ὀλίγον καὶ τὸν ἀδειάζετε μέσα εἰς μεγάλην λεκάνην. Ἐχετε ζυμένον τυρὶ παρμεζάναν, τὸ ἀνακατεῦτε με τὸν φιδὲ καὶ 3—4 αὐγά. Ἐπειτα ἔχετε κοκκινίσαι ἰδιαίτερος κημὰ με ὀλίγο κρομμυδάκι, μαϊντανό, καρότο καὶ μυρωδικά, εἰς ὅσα ἀρέσουν. Προσθέτετε ἀρκετὴν ντομάταν σάλτσαν, ὡστε ὁ κημὰς ὅταν βράσῃ νὰ πλῆθῃ μέσα. Κόπτετε καὶ μερικὰς λεπτὰς φέτες ἀπὸ jambon. Τότε βουτυρόνετε μίαν φόρμαν. Τοποθετεῖτε ἐν στρώμα φιδὲ, ἐν στρώμα τυρὶ, ἐν κημὰ με σάλτσαν καὶ ἀπὸ ἄνω ἐν στρώμα jambon καὶ ἐξακολουθεῖτε ἕως ὅτου νὰ γεμίση ἡ φόρμα σας, τελειόνοσα με φιδὲν. Στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Ὅταν εἶναι σχεδὸν ἑτοιμα, κτυπάτε 3—4 αὐγά εἰς ἀφρόν προσθέτετε ὀλίγην φαρίνα, ἄλας καὶ νερό, καὶ τὰ σιγοψήνετε ἀνακατεύουσα διαρκῶς, ἕως ὅτου γίνουσι κρέμα. Σκεπίζετε με αὐτὰ τὸν μουσακά, τὸν βάζετε εἰς τὸν φούρνον νὰ κάμει κρούστρα.

Ο ΤΣΑΜΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ὁ Τσάμης ὁ καλλιτέχνης, ὁ Τσάμης ὁ μοναδικὸς τῶν ὠραίων καὶ ἀναπαυτικῶν μας ὑποθήσεων τεχνίτης, ἔκαμε τιμὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀφοῦ ἔβαλε κάτω τοὺς Παρισίους.

Τί παπούτσια, τί γοβάκια, τί μπότες, τί ὑποδήματα ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔστειλεν ἀπὸ τὸ Παρίσι! Πολὺ κομψοὶ θὰ εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ φοροῦν τόσον ὠραῖα παπούτσια, ἡκούστη λέγουσα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον ὠραία Παρισινή. Ὡστε οἱ πελάται τοῦ Τσάμη εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν κομψοὶ καὶ αἱ κομψαὶ Ἀθηναῖαι.

Σ. ΠΑΤΣΙΦΑ καὶ ΥἱΟΥ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, συνιστᾷ εἰς τοὺς πελάτας του τὴν μελέτην τοῦ κάτωθι τιμοκαταλόγου τῶν ἐν αὐτῷ πωλουμένων εἰδῶν:

Ἐφάσματα μαλλοβόμβακα διὰ δῶρα ὁ πῆχυς ἀπὸ δραχμὰς 1,40.
Βαμβακερὰς φλανέλλας διὰ φορέματα ὁ πῆχυς ἀπὸ λεπτὰ 0,85.
Ἐφάσματα ὀλομάλλινα ὁ πῆχυς ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
Ταψὰ παντὸς χρώματος ὀλομέταξον ὁ πῆχυς δραχ. 3,90.
Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pongé) ὁ πῆχυς δραχ. 2,75.
Κορδέλλ κ μεταξωτὰς double face N. 12 ὁ πῆχυς λεπ. 0,90.
Χειρῶν δερμάτινα (Grenoble) ἠγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἕκαστον ἀπὸ δραχμὰς 1 καὶ ἄνω.

Χασέδες Μανδαπελάμια καὶ Πανιὰ Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.
Ζακετας ἐξ ὠραιότατου κασιμιρίου ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω.
Ἀρώματα τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
EAU de Cologne Εὐρωπαϊκὴν ἀρίστης ποιότητος.